

[Taanquist]

heden for at udskyde sager til udvidet vote-ring med deraf følgende forsinkelser.

Hvem skal afgøre, om en sag ikke fremby-der tvivl, og dermed, om den kan overlades til formandsafgørelse? Det skal formanden selv, og derefter skal han stå til regnskab for nævnet, der på den måde får indflydelse på fremtidig praksis.

Formandsafgørelser foretages på nævnets vegne, og vi kan ikke tilslutte os, at forman-den skulle kunne bemyndige lederen af nævnssekretariatet til at træffe afgørelser. Der er i forvejen for lille tilknytning mellem nævnnsformand og sekretariat. Formanden har f.eks. ingen instruktionsbeføjelser over for sekretariatslederen.

Jeg tøver ikke med at sige, at den struktur, man ved socialreformen gav både amtsan-kævnene og revaliderings- og pensionsnæv-nene, var en fejl. Vi kan ikke gå ind for at indskrænke de områder, der kan ankes. Sidst vi behandlede ankesystemet, blev der på for-anledning af socialdemokratiet indført nogle, om end få, udvidelser af ankeadgangen for betaling for hjemmehjælp og boligindretning for handicappede. Vi mener stadig væk, at omfanget af hjemmehjælp burde kunne an-kes, men vi er jo også realistiske.

Vi er også imod ministerbeføjelserne i lov-forslagets §§ 3 og 4, der jo kan bruges til hvad som helst. Vi ønsker heller ikke at give ministeren mulighed for at fastsætte regler om remonstration, det vil sige, at anken først skal behandles i socialudvalget. Det kunne blive et yderligere forsinkende led. Derimod har vi ikke noget imod at »vende postgan-gen«, så klager indgives igennem socialfor-valtningen. Vi mener, at anken skal videre-sendes med socialudvalgsformandens under-skrift, så man er sikker på, at der er politisk dækning for afgørelsen.

Men så må ministeren også være med til at gennemtvinge, at alle andre instanser lever op til deres ansvar. Der er jo andre myndig-heder end ankeinstanserne, der kan forsinke en sag, og det må forhindres. Jeg har fået forelagt en sag, hvor en kommune trods gen-tagne rykkere har udsat i månedsvis at give amtsankenævnet de ønskede oplysninger. Jeg har set en ankesag, som blev til en ankesag, alene fordi kommunen ikke ville begrunde, hvorfor vedkommendes kontanthjælp blev nedtrappet.

Jeg vil også godt nævne, at den 1. januar 1984 trådte en ny pensionslov i kraft. Tilde-lingen af førtidspension er mildest talt blevet administreret anderledes, end vi havde fore-stillet os. Der må ligge i dusinvis, måske i hundredvis, af klager i den sociale ankesty-relse. Alle, ikke mindst revaliderings- og pen-sionsnævnene, venter på afgørelser fra anke-styrelsen, men de kommer ikke. Hvis man havde afgjort nogle enkelte sager med det samme, så havde nævnene vidst, hvad de skulle administrere efter, og så ville en stor del af ankesagerne være stoppet. Nu fortsæt-ter sagerne med at hobe sig op i styrelsen, og det kan da ikke være antallet af eventuelle forkerte afgørelser, der skal være grundlaget for ankestyrelsens praksis. Jeg kan kun spør-ge med et citat fra min danmarkshistorie: »Hvad dølen nøler I efter?«

Vi vil altså behandle lovforslaget velvilligt i udvalget.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Lovforslaget, der er udarbejdet med ud-gangspunkt i betænkningen fra socialministe-riets udvalg om effektivisering af det sociale ankesystem, har til formål at lette sagspresset og sagsgangen i ankeinstanserne, herunder at reducere sagsbehandlingstiden.

Allerede da vi havde debatten om fore-spørgsel nr. F 1, bebudede ministeren, at hun ville komme med et forslag om, hvordan sagsgangen kunne blive forenklet og sags-behandlingstiden nedsat. Og det har vi her med dette forslag, nr. L 45. For det konservative folkeparti er det væsentligste, at der sker en afbalancering mellem borgerens retsstilling og forenklingen, og det synes vi nok sker med det foreliggende lovforslag.

Der er to ting, man kan gå ind i: for det første nævnenes sammensætning og beføjel-ser og dernæst selve sagsproceduren.

Den foreslåede sammensætning af anke-styrelsen er forsvarlig inden for de sager, mi-nisteren bebuder det skal gælde for. Vi er også tilfredse med, at de sager, der stadig væk afgøres efter den gamle ordning, det vil sige af to jurister og to beskikkede medlem-mer, altså to ankechefer og to borgerligt valgte, for at snakke almindeligt dansk – det er sager om hjælpeforanstaltninger uden samtykke, dvs. tvangsfjernelse af børn, det er sager efter adoptionsloven – kan man udsæt-